

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של ביטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת אמור תשפ"ו × עלון 189

בהשגחה

מה קורה בחמש הדקות הראשונות של היום?

מספר לי ר' נח מירושלים:
אני מכיר יהודי שהוא מתפרנס בצורה עצמאית. לכאורה נראה שכל שהוא עובד יותר - הוא משתכר יותר. לפעמים יוצא לי להתפלל עם היהודי הזה, ואני רואה שאחרי התפילה, כשכולם ממהרים, הוא לא מוותר בשום אופן על הקביעות שיש לו בלימוד, על אמירת כמה פרקי תהילים ופרשת היום. שאלתי אותו בהזדמנות: איך אתה לא ממנהר לעבודה? הרי אתה יכול להרוויח יותר.

היהודי ענה לי במתק לשוני:
תאר לך שאתה עובד במקום שבו יש תקן שבתחילת העבודה העובד נכנס למשרד של הבוס לפגישה קצרה של חמש דקות, ובחמש הדקות האלו הבוס מחליט כל יום על כל עובד במה הוא מתעסק היום, וכמה הוא ישתכר היום על העבודה היומית.

לפעמים הבוס מחליט שהעובד יעבוד היום חמש שעות בעבודה קלה ויקבל משכורת כמו חמש-עשרה שעות של עבודה מפרכת.

היהודי אומר לי: אתה נראה לי אדם חכם. בטוח שתכין את עצמך טוב-טוב לחמש הדקות האלו, תחייך טוב לבוס, תדבר שם כמו שצריך, וכמובן שלא תראה לו שאתה ממנהר לברוח ממנו...

מסיים היהודי ואומר: אני אמון על מה שלימדו אותי - שכל השפע של האדם בגשמיות וברוחניות תלוי בתפילה של שחרית. אם כך, פשוט שאני אשקיע בזה את הכוח והמוח.

מסיים ר' נח ואומר לי: דווקא הדברים הפשוטים והידועים האלו נכנסו לי לנשמה.

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

פלא ואות באלפיים לירות

חמש דקות בודדות לפני זמן פירעון הסכום האגדי, הצדיק רבי שמואל הומינר יושב בביתו שלו ובוטח באלוקיו.

דבר תפילה, ורק אחר כך פנה רבי שמואל לקיים את ההשתדלות הנצרכת. ולאחר שהיה משיג בהצלחה את מבוקשו, או אז היה פותח את פיו ונותן הודיה ושבח ממעמקי ליבו. דפים גדושים וצפופים מילאו את פנקסיו, ובהם רשם אין סוף ברכות והודאות לבורא עולם על בגד חדש, כלי נאה שנרכש, תקלה שסודרה, ספר קודש שנקנה ועוד. בסגנונו המיוחד חרט לזיכרון בפנקסו הקטן:
"ביום פלוני נתן לי השי"ת ספר פלוני, הודו לך. ביום פלוני קניתי כלי פלוני, ברוך ד'..."
כך גם נמצא בין רשימותיו המשפט הבא:
"טוב לחשוב מדי פעם או לומר בפה: 'אני ביד הקב"ה'..."

משכילה רבי שמואל את כל ניסיונותיו למען השגת סכום הכסף, קרא ואמר בקול שלו ובפנים מלאות רוגע וביטחון:
"אני את שלי עשיתי, השתדלתי ככל שביכולתי, ומעתה אני תולה את ביטחוני בקדוש ברוך הוא בלבד."

הגיע יום הפירעון, ורבי שמואל נותר שלו ונינוח. ליבו היה בטוח וסומך באמונה שלמה על הבורא יתברך, שבוודאי ימלא את מבוקשו וישלח לו צרכיו, שהרי מהות הביטחון - כך מלמדנו בעל חובות הלבבות - מנוחת נפש הבוטח, שיעשה לו הבורא הטוב והנכון לו...

שעה קלה קודם זמן פירעון ההלוואה, רבי שמואל יושב במנוחה בביתו. חמש דקות קודם הזמן, והנה לפתע נכנס יהודי אל הבית ומבקש להפקיד סכום כסף בידי של רבי שמואל, כשהוא נותן לו רשות להשתמש בו כרצונו.

הסכום היה אלפיים לירות בדיוק, לא פחות ולא יותר. המפקיד יצא מן הבית, ומיד הופיע המלווה שנכנס לגבות את חובו...

יום הפירעון הלך והתקדם בצעדים מהירים. הסכום האדיר שהיה על רבי שמואל הומינר להחזיר ללווה עמד על אלפיים לירות, סכום אגדי בימים הללו, סכום שיכול לפרנס משפחה ברוכה במשך שנה שלמה, ושווה לסך מאה אלף שקלים בימינו. ניסה רבי שמואל בפעולות שונות ובהשתדלויות למען השגת הסכום הנדרש, אולם לשווא. הישועה לא נראתה כלל באופק, אין בנמצא אפילו קצה דל של הסכום האגדי, ויום הפירעון מתקרב ובה בצעדי ענק בלתי מתבוששים.

עמוד האמונה והביטחון - כך כונה הצדיק הירושלמי הגאון רבי שמואל הומינר, תלמידו של הגאון רבי איסר זלמן מלצר ומחבר הספר הנודע 'מצוות הביטחון'.

אמונה חיה וביטחון מוחשי שררו תמיד בסביבתו. בכל דרשה שמסר בפני הציבור, היה מפליא את השומעים בכל פעם כשהיה מבטא ואומר בפשטות את המילים הבאות, משל זהו סגנון הדיבור המצוי:

"ציונו ד' יתברך", "הקב"ה אומר לנו בתורתו..."

כי שם שמיים היה תמיד שגור בפיו, בכל דבר קטן או גדול. לנגד עיניו ראה בכל עת את אביו שבשמיים, יוצרו אוהבו. בלשון נוכח היה מדבר אל הבורא יתברך, כמי שחש בחוש איך שהד' ניצב עליו ומנהיגו בכל רגע. וכשהיה משוחח בענייני אמונה וביטחון, היה מתבטא בפשטות טהורה מאין כמוהו, עד שהיה מחזק את לב השומעים בעצם דיבורו רווי האמונה, ובנימתו החמימה שכל כולה אומרת תלות מוחלטת בבורא כל העולמים.

גם על גפרור השצית בו אש, היה מקדים תפילה שיעזרהו ד' ויצליחו. וכן בכל פעולה קטנה או גדולה, תמיד קדמה לכל

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.

רוצים לגלות שלוה וביטחון בכל יום מחדש? התחברו ל'קו השגחה פרטית' *6176 או 02-30-11-300

× הנחה פי שישה ×

מדבר י' שורץ מלונדון:

רגע לפני שאתם מחליטים להחליף איש מקצוע שעושה לכם עבודה טובה, כדאי שתחשבו עוד פעם. קשר רציף עם אותו בן אדם מעניק לכם עדיפות. אני, לשם דוגמה, פונה תמיד לאותו מתווך, שישגי לי את הנכס שאני מעוניין לקנות עכשיו. זהו מתווך מקצועי ואמין שלא שולף נכסים מהשרוול לפני שהוא בודק לעומק עד כמה הם מתאימים למטרה שלי, ומעסקה לעסקה אני קולט שהעסקה הטובה ביותר היא הקשר שלי איתו. ברוך ד'.

הוא מצידו מעריך את ההתמדה שלי, את ההקפדה לפנות דווקא אליו, ובאחת הפעמים שהוא תיווך לי נכס, הוא עשה לי הנחה ענקית על דמי התיווך: הנחה גדולה ומשמעותית של 2,500 פאונד.

זה היה נחמד למדי, והיה נחמד עוד יותר, כאשר התברר שההנחה הזו לא הייתה חד פעמית. כאשר פניתי אליו שוב בבקשה לתיווך של שני נכסים, הוא נתן לי גם עליהם הנחה כזאת. אלא שהפעם הזו הייתה קצת שונה: הנכסים נרכשו בעבור מכר שלי, שידע שאני מתעסק בנדל"ן, וגם שמע ממני שיש לי מתווך מוצלח. הוא חשב, ובצדק, שאם אני אהיה זה שיפנה למתווך, הוא יתייחס לעניין ביתר רצינות.

עשיתי חשבון כזה: אילו המכר היה פונה ישירות למתווך, הוא לא היה מקבל את ההנחה, שהרי אני הוא הלקוח הוותיק ולא הוא. אם כך, ההנחות האלה מגיעות לי באופן אישי לגמרי, ומן הראוי שאהנה מהן!

אמרתי למתווך, "אני רואה שאתה מוכן לתת לי הנחה, אז אולי תיתן לי הנחה גדולה יותר על הנכס שלי, ולאחרים תיתן הנחה יותר קטנה?"

הוא הסכים בשמחה, ואמר שאין לו שום בעיה לחלק את ההנחה בכל צורה שהיא. ובכן, ביקשתי ממנו שיסדר את ההנחה כך, שמחציתה תהיה לי, ומחציתה למכר שקנה את הנכסים בפועל.

הרגשתי עם זה בסדר גמור. השיקול שלי הרי היה הגיוני לחלוטין, ההסבר נשמע ממש טוב, ויכול להיות שגם יהיה מי שיגיד שלתווך בין קונה למתווך, גם זה משהו ששווה תשלום.

הכול היה טוב ויפה, עד שהשתתפתי בשיעור 'עסקים כהלכה'. אני משתדל ללמוד את הנושא, כי משא ומתן באמונה זה אל"ף-ב"ת של יהודי.

בשיעור עלה הנושא של הונאה מכל מיני כיוונים, והובאו דוגמאות לדברים שעל פניהם נראים ממש בסדר. לובנו שם עניינים שעוסקים בתחום שלי, עד שבסוף השיעור הרגשתי לא בנוח. כבר לא הייתי בטוח שההתנהלות שלי נכונה. הבנתי שיכול להיות שההנחה כולה מגיעה למכר שלי, ושהמשחק שלי עם חלוקת ההנחות בצורה שנראית לי, גובלת בגזל.

אמרתי לעצמי: מחר אני מתקשר לדיין ושואל אותו האם מה שעשיתי היה כדין?

אבל, אחרי שישנתי לילה כבר ידעתי בעצמי מה אני עושה, ולפני משורת הדין, עוד לפני שהתקשרתי לדיין התקשרתי למתווך. אמרתי לו, "תודה שהסכמת לחלק לי את ההנחות, אבל חשבתי על זה עוד פעם, ואני עושה לך עכשיו העברה של אלפיים וחמש מאות פאונד, ואת הסכום הזה תיתן למכר שלי, שתיווכת לו את שני הנכסים".

זהו. החזרתי את הכסף. לא יודע האם הייתי חייב, אבל הרגשתי שעשיתי מעשה טוב. הרי הקב"ה יכול לשלוח לי 2,500 פאונד בדרכים אחרות, באופן חלק, בלי שאלות ולא על חשבון אף אחד. ואכן, הקב"ה שלח לי.

בין הנכסים שקניתי יש נכס מוצלח במיוחד, חדש ויפה, הנמצא במקום מבוקש ביותר. בעת הרכישה הייתי בטוח שמיד יימצאו לו שוכרים, אך לא. הוא עמד לו ריק, יבש כעץ, ולא הטיף טיפה אחת של רווח. כלום.

זה היה מוזר. לא הצלחתי להבין מה חסר בנכס, שככה הוא שמם. גם חברת השיווק שטיפלה בו לא מצאה לזה הסבר. והנה, בדיוק באותו יום שהחזרתי את ההנחה, אחר הצוהריים התקשרו אליי מחברת ההשכרה וסיפרו לי בשורה טובה: נמצא שוכר!

לא סתם שוכר, אלא אחד שיועד להעריך את הנכס שהוא נכנס אליו. הוא בעצמו הציע 2,500 פאונד יותר מהמחיר המבוקש, ואף הקדים לשלם שישה חודשים מראש!

אני לא נכנס לדין ההלכתי בנוגע למה שעשיתי. יש צדדים שונים בעניין, ובתנאים מסוימים זה בסדר לחלק את ההנחה, אבל אני נהגתי לפני משורת הדין, והקב"ה הראה לי כמה הוא שמח עם ההחלטה שלי.

× כאן יש הכול ×

מספר ה. ארנפלד מבני ברק:

אני אוהב שיש הכול ובשפע. לא בלי גבול, לא בלי חשבון, אבל שיהיה כל הנדרש. גם כשנסענו לשבת בצפת, להתארח אצל קרובי משפחה, ארזנו איתנו אוכל וחלות. נכון שגם לקרובינו יש חלות, אבל טוב שיהיה מספיק. הבעתי את רצוני בקול, אמרתי שבשבת כזאת כדאי שיהיה די הוותה, ואיכשהו המסר עבר קצת מדי טוב.

כשעלינו על הרכב הנוסע לצפת, התברר שגם אני וגם הבן שלי קנינו חלות בשפע, וכעת יש לנו כפול מהכמות שאנחנו צריכים. לזאת לא התכוונתי, אבל אם מדברים על שפע, אז אני גם בעניין של שפע שלוה ושפע סבלנות. לא מצאתי טעם להאשים מישהו, ואמרתי שבעזרת ד' יהיה מה לעשות עם החלות האלה.

הגענו לצפת בעוד היום גדול, ויצאנו לסיור בעיר מעוררת ההשראה. קשתות תכולות ושערים מגולפים נגלו לעינינו. יהודים זריזים, לבושים בגדי שבת בשלל סגנונות, כבר עשו את דרכם לבתי הכנסת, ואנחנו מצאנו לנו פינה ובה ערכנו שולחן של 'טועמיה', לסעוד את ליבנו.

משכנו את תשומת ליבו של יהודי מתושבי העיר. הוא קלט מיד

הבוטח עולה על מייצר הזהב

עֶשֶׂר הַמַּעֲלוֹת. הַבּוֹטֵחַ לְהַתְּעֹלוֹת. עַל בַּעַל הַכִּימָה הָעֶשִׂיר בְּרַמָּאוֹת: כָּלֵים מִיְחָדִים. וְלַפְעָמִים נְאֻבְדִים. לְמַלְאכַת הַכֶּסֶף אֵין וְדָאוֹת וְהַבּוֹטֵחַ - מְבַטֵחַ. מְזוֹנוֹ מְאַבְטֵחַ. מְכַל סִבָּה עֵת מְקוֹם וּמְצִיאוֹת כְּמַעֲשֵׂה הַנְּבִיאִים. מְזוֹן לָהֶם מְבִיאִים. אֵין מַחְסוֹר לְבוֹטֵחַ כְּפִאוֹת

פתיחה (ה')

השיר והשער

שירת קודש מרוממת על פי ספר שער הביטחון

× הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א ×

לא שייך לי

אלפי תלמידים היו לדודי, תלמידים שנכרכו אחריו בעבודות אהבה. באחת ההזדמנויות שאלתי את אבי מורי זצ"ל: מה היה כה מיוחד בדודי בצעירותו? כיצד הגיע למצב שאלפי תלמידים כל כך מחוברים אליו?

לאבא זצ"ל היה הסבר פשוט לכך: הדוד היה ייחודי בכך שהקדיש מזמנו למען השני.

אנו רואים בפרשת השבוע (ויקרא כ"א, ג') שהכהן יכול להיטמא לאחותו. בתורת כהנים מובא שגם אם הכהן אינו רוצה להיטמא, במקרים מסוימים מטמאים אותו על כורחו.

לומדים מכך, שלפעמים אדם עסוק בהתעלות האישית שלו, וחושש להעניק מזמנו או מיכולותיו ומכישוריו למען זולתו. זה מה שבא הפסוק לרמז: לפעמים - על פי דעת תורה, כמובן - על האדם להפסיד מדרגתו כדי לסייע לשני.

לפני מספר שנים ביקרתי בירושלים אצל תלמיד חכם גדול, והבחנתי שבאופן קבוע יש לו סבלנות וזמן. השתאיתי באוזניו על ארך הרוח שהוא מפגין כלפיי. תגובתו שווה עיון מעמיק: "כשמישהו מגיע אליי", כך הסביר, "אני מבין שזה בהשגחה מן השמיים, והקב"ה רוצה שאקדיש לו זמן! גם אם אני חושש להחמיץ זמן של לימוד תורה, הקב"ה תמיד משלים לי! הזמן אינו שייך לי, הוא שייך לקב"ה!"

כמובן, אדם שנוהג כך - עליו לבחון את עצמו ולוודא שהוא נוהג כך לשם שמיים ולא מעצלות, חלילה. אולם האמירה הזו אמורה ללוות את האדם.

אותו גדול אף הוסיף וסיפר על רבו, הגה"צ ר' מאיר חדש זצ"ל, שבכל ליל שישי האזין במשך שעותיים (!) לפירושו של אחד מבעלי הבתים על הפרשה. וכשבנו של רבי מאיר ניסה לרמז לבעל הבית כי הוא מכלה את זמנו של אביו בשעת לילה מאוחרת, לא הבין הלה את הדברים: "אביך כל כך אוהב את דברי התורה שלי, איך אני יכול למנוע זאת ממנו?"

הרבה פעמים רואים, שמי שמקדיש את חייו לאחרים ואינו חושב על עצמו, זוכה להיות מזכה את הרבים באופן מיוחד! כשלא חושבים רק על עצמי, במקום זה יש רבים! (רבי אלחנן הרצמן זצ"ל.)

שבאנו לנפוש ואמר, "אח, אילו אורחים חשובים. מאין באתם?" אמרנו לו.

"טוב מאוד. טוב מאוד שבאתם לצפת. צפת זאת עיר שאין כמוה בעולם. איזה רוגע! איזו שלווה! מנוחה לנפש ולנשמה, ביטחון, אמונה ושמחה. כאן יש הכול, בשבת ובחול, בכול מכול כול!"

הוא עמד ושיבח את עיר הקודש, ובתוך כך התקרב אלינו יהודי נוסף, נסער ממש, לא רגוע בכלל. "מה אתה מדבר על רוגע?" שאלתי את המתפייט הצפתי, "איך אתה מסביר את זה שיש כאן יהודי לא רגוע? במה אפשר לעזור?" פנית וישאלתי אותו.

"לא יודע איך תוכלו לעזור לי. אני כבר מחפש בכמה מקומות, ולא מוצא חלות. אין חלות בכל צפת!" הוא היה ממש חסר אונים.

"לנו יש חלות!" התרגשתי, "בשבילך! לא ידעתי למה הבאנו כל כך הרבה חלות. עכשיו אני מבין!"

העברתי לו את הכתובת שבה אנחנו מתאכסנים, וכולנו התרגשנו מההשגחה הפרטית הנפלאה שהתגלתה כאן. והיהודי שהתפייט רק לפני רגע על צפת שיש בה הכול, חגג את נצחוננו...

× טלפון לאבא ×

סבלתי מכאבים חזקים. הלכתי לרופא, והוא אבחן סוג מסוים של חולי. אין המדובר בסכנת חיים, אלא בסבל אמיתי, שפוגע בכל ההתנהלות היומיומית. "לבעיה הזאת", כך אמר לי הרופא, "יש בירושלים רופא מומחה שיוכל לעזור לך. הוא כבר רשם כמה וכמה הצלחות, ואני חושב שהוא האדם המתאים לעניין שלך."

הוא הפנה אותי למזכירות הקופה, ושם קיבלתי מספר טלפון הפונה ישירות לרופא.

"הרופא הזה עונה לטלפון במשך חצי שעה ביום בלבד, בין עשר לעשר וחצי בבוקר", הבהירו במזכירות ושלחו אותי לשלום.

מאז החלה מסכת של רדיפה אחרי הדוקטור. השעה עשר? קדימה, טלפון. אני מתקשר, והקו תפוס. תפוס. תפוס. מנסה אחרי חמש דקות, עשר דקות. תפוס. זהו, השעה כבר עשר, וכבר אין מה לנסות.

כך ביום ראשון וכך ביום שני, ביום שלישי וברביעי. כבר השגנו מספרי טלפון של המרפאה ושל ההנהלה, של יועצים ומזכירים, כבר דיברתי עם זה וסיכמתי עם ההוא, אבל הרופא הפך לבלתי מושג, עד שכבר פקפקתי האם הוא בכלל קיים.

שלושה חודשים של סבל עברו. את כל העולם הפעלנו, אני ואשתי, ואז בוקר אחד אני אומר: "זהו. עשינו את כל ההשתדלות שלנו. ד' הוא רופא חולים ולא אף אחד אחר. אם הוא רוצה שהרופא יהיה השליח לרפואה שלי - נשיג אותו, ואם לא - לא. הרפואה תגיע בדרך אחרת."

פרשתי לחדר, ושם התפללתי לד' מעומק ליבי שירפא אותי, שיועתי אליו, כי ארכה לי הישועה ואין קץ לכאב. כבר קשה לי המרדף, ואין לי כוח לטלפונים. אנא ד', רופא חולים! שלח לי רפואה שלמה לגמרי!!!

אמרתי כמה פרקי תהילים, ורק אחר כך ניגשתי לטלפון. כבר התרגלתי לצליל של 'תפוס', האמת היא שלא חשבתי שהפעם הזו תהיה שונה, אבל הפעם הזו הייתה שונה.

הרופא ענה לי מיידית, שמע במה מדובר, לקח ממני פרטים וקבע לי תור אצלו במרפאה בעוד שלושה ימים.

ככה, פשוט. שלושה חודשים של המתנה הגיעו לקיצם בתפילה אמיתית אחת מעומק הלב.

שנים של פחד

הדלת נפתחת בצרימה. "תחתמו כאן", אומר הדוור אדום המדים.

שמעון נוטל את העט הנובע, חותם ביד רועדת ומושיט את ידו. הדוור מפשפש בתיקו, מעלעל בין המכתבים הרבים, ואז מוציא את המכתב המלבני, מוסר אותו באדיבות ופונה לדרכו.

שמעון נשען על המשקוף, נושם עמוקות. מכתב מחלב. מאז פטירת אבא לא התקבלה משם כל ידיעה ישירה. וכעת - דף אמיתי בידו. הם בחיים.

הוא נכנס הביתה, מביא סכין משוננת וקורע בזהירות את קצה המעטפה. "מכתב משרה? מרבקה? ממאמא?" חנה מתקרבת לשולחן העץ, עיניה מתמגנטות לדף שנחלץ מהמעטפה. עיניו של שמעון רצות על השורות. "הם הולכים לחתונה", הוא אומר קצרות. מתיישב.

"לחתונה", מתנשפת חנה.

"שמונה עשרה שנה לא ראיתי את אמא שלי, את האחיות", הוא מתנשם.

הכיסא חורק כשחנה נעמדת. היא ממחרת להביא כוס מים. אף פעם לא התרגש ככה. "שמונה עשרה שנים של פחד", חנה מניחה בצלחת תמרים עסיסיים. "וכעת - חתונה".

"אלוקים יגן עליהם". היא נאנחת. זורקת גלעין. השקט עומד ביניהם. אפילו קולות הרכבים מבחוץ נדמו. רק השעון ממשיך לתקוק.

שמעון מתרומם לפתע. מסדר את צווארונו. "אני הולך לשושה. נתקשר גם למרים. שיתפללו". הוא מקפל את המכתב במדויק ומכניסו לכיס, קרוב לליבו. הדלת נסגרת בטריקה קלה.

את המדרגות שמעון יורד שתיים-שתיים. הרחוב מקבל אותו מואר בשמש חמימה של ירושלים. רחוב אגריפס רועש כתמיד. עגלות פורקות סחורה, רוכלים קוראים, קולות עולים מהשוק, אבל ליבו של שמעון נתון רק למכתב שבכיסו.

הוא חולף מול מאפיית ניסים לוי, שם נהג לקנות פיתה חמה כשהיה בחור צעיר. ריח הזעתר מעביר בו רעד. כמה אהבה אמא פיתה כזאת, עם ביצה קשה. הוא מחיש את צעדיו.

(מתוך מדור 'ליבי במזרח')

× מילים מצילות חיים ×

הגה"צ רבי שלמה זלמן פרידמן שליט"א גאב"ד סאנטוב-לייקווד, סיפר לנו את אשר סיפר לו גיסו הרה"ג רבי סנדר בלויא שליט"א, ראש ישיבת סקווירא במונטריאול.

אני מכיר יהודי - כך סח ראש הישיבה שליט"א - שיש לו הרבה צרות. הוא ממש מסובב בייסורים מכף רגל ועד ראש, בכל מיני עניינים. מהרגע שנודע לי כמה הוא סובל, לא ידעתי מנוחה לנפשי. את הסבל איני יכול לקחת ממנו, רק להתפלל עליו אני יכול, אבל יכול להיות שאם הוא ישמע דברי חיזוק של אמונה וביטחון, תהיה בכך תועלת רבה.

תכננתי להתקשר אליו ולומר לו דברי חיזוק, אבל אחרי מחשבה הבנתי כי לא טוב הדבר. ייתכן שזה לא יתקבל יפה, ושבמקום לחזק זה יחליש. יכול להיות שהוא כלל אינו יודע שאני יודע על מה שעובר עליו, ושמבחינתו גם עדיף שלא אדע. אם אפנה אליו במיוחד בשביל לומר דברי חיזוק, הוא עלול לקבל את הדברים בצורה לא מוצלחת, לחשוב שנטפלתי אליו סתם, ולהרגיש מסכן עוד יותר גדול ממה שהוא באמת.

עם כל זאת, לא יכולתי לשבת בשקט. מצבו של אותו יהודי נגע לליבי עד מאוד, וככל שהפכתי בדבר הבנתי כי אין כמו חיזוק באמונה וביטחון, שיש בהם להשקות נפש צמאה ולרפא כל כאב ומצוקה.

אם לא שיחה טלפונית, מה כן? מכתב! החלטתי שאכתוב לו מכתב מלב אל לב, אספר לו כמה אכפת לי ממנו, ואוסיף דברי חיזוק: כמה ד' אוהב אותך, כמה הכול לטובתו, כמה יש להתאזר בסבלנות ולהאמין שהישועה בוא תבוא. ד' לא עוזב אף אחד, ובוודאי הוא עוד יראה ימים טובים. בחסדי ד' קיבלתי את מתנת הכתיבה, לשוני עט סופר מהיר, וביכולתי אכן לנסח מכתב כזה שיהיה בו כדי לחזק לב נשבר.

ישבתי וכתבתי את דבריי היוצאים מן הלב, ולאחר מכן שלחתי את הדפים לבית הדפוס, שם הקלידו את המכתב והדפיסו לי אותו.

כאשר קיבלתי לידי את הדף המודפס, קראתי שוב את תוכנו, דמיינתי את היהודי שאלינו ממוען המכתב כשהוא מקבל אותו לידי, ולא הייתי מרוצה. מה לו ולי?! מדוע שיקבל ממני מכתב אישי? עוד עלול לקרות שהפעולה שאני עושה מתוך כוונה טובה, תפצע את נפשו ותכאיב לו יותר.

חשבתי שוב על כל העניין, והגעתי למסקנה: שב ואל תעשה עדיף. גנזתי את המכתב ולא שלחתי אותו.

מאז עברו כמה חודשים. השתתפתי בחתונה, והנה, בסמוך לבימת התזמורת עוצר אותי יהודי ושואל: "האם אינך בלויא?"

אמרתי, "כן!"

ענה לי האיש, "אשריך! שכרך הרבה מאוד! אני ממש מקנא בחלק שלך בגן עדן".

הייתי בטוח שהוא מחליף אותי במישהו אחר, אך הוא המשיך: "אין לי מושג איך אוכל להכיר לך טובה. הצלת את חיי! כפשוטו".

"איני יודע על מה אתה מדבר", השחלתי את אי ידיעתי בעניין. "איני מכיר אותך, אפילו לא יודע מה השם שלך. אולי יש בלויא אחר שגמל לך טובה. זה לא אני".

אבל היהודי שמצא אותי ליד התזמורת התעקש להמשיך בזמירות שלו, והסביר לי, "אני אספר לכבוד הרב מה שהיה. בחודשים האחרונים אני עובר תקופה מאוד מאוד לא פשוטה. תכפו עליי כמה צרות בבת אחת, והייתי ממש אבוד. נכנסתי לעבודה בבית דפוס אחר, ושם קיבלתי כמה דפים שעליהם חתום השם של הרב, בשביל שאקליד אותם. היו שם דברי חיזוק ואמונה. הרגשתי איך כל מילה שם, במכתב, נכתבה בשבילי. קראתי אותו בדמעות בעיניי, ועם כל נקישה של אות ועוד אות, הרגשתי איך אני שותה טל של תחייה. משב של חיזוק ושמחה מילא אותי, אור של אמונה ותקווה נדלק בי.

בסיימה של המשימה הדפסתי את המכתב גם בשבילי ולקחתי אותו הביתה, ומאז אני קורא בו כל יום!"

המכתב היקר שנכתב מעומק הלב, מתוך אהבת ישראל, לא נגנז ואיננו. הקב"ה ידע בדיוק למי לשלוח אותו.

× ברגע הגורלי ×

ר' יוסף חיים דיין מספר את סיפורו המרגש:

ישבתי עם חברים בסעודת ראש חודש. סעדנו את ליבנו במטעמים, זימרנו שירות ותשבחות, אולם גולת הכותרת של הסעודה הייתה הקבלה: החלטנו, כמה אברכים יחד, להשתדל עד מאוד במשך החודש הזה ללמוד ברצף ללא הפרעות. על פלאפונים אין בכלל מה לדבר: ברוך ד', על אף שאני מתגורר בירושלים ולמד בבית שמש - אין לי פלאפון, ואני ובניי ביתי מסתדרים כך מצוין. את כל חוויות היום אני שומע במרכז בערב, ולא מפסיד כלום.

הפעם חיזקנו את ההחלטה וקיבלנו עלינו, כי אפילו שיחה קצרה שאינה מעניין הלימוד לא תפסיק את הרצף, לפחות למשך השעה הראשונה של ה'סדר'. קיבלנו את הקבלה יחד, וכך נוכל לעזור זה לזה, וגם אם ארצה פתאום לדבר בעניין שאינו קשור ללימוד, הקבלה המשותפת תשמור עליי, כי לא ארצה להפריע לחברי במה שהוא קיבל על עצמו.

באותו יום היה לי ניסיון גדול. מישוה פנה אליי בשעת הלימוד ושאל אותי שאלה קצרה בעניין מענייני העולם שמעניין גם אותי. רציתי לענות לו ולשמור גם את דעתי, אבל אמרתי לעצמי, החלטנו על שעה רצופה, ואני שומר על הרצף ולא מפסיק! הסתכלתי בשעון. השעה הייתה 4:20. סימנתי לשואל כי אני עוסק בלימוד ועליי להשלים את שעת ה'רצופות', והוא עזב אותי לטובת הגמרא. ברוך ד', הצלחתי לעמוד בקבלה!

בערב, כשהגעתי הביתה, סיפרה לי נוות ביתי כי יום קשה היה לה היום. היא הניחה את בננו - תינוק בן שבעה חודשים - על הרצפה, ולפתע שמעה אותו משתעל.

היא ניגשה לבדוק מה אירע לו, והבינה שהוא בלע משהו. מה?

לא ברוך, אבל ברור שזה מסוכן! היא לא ידעה מה לעשות, תפסה את התינוק ורצה אל השכנה. אבל היא דפקה ודפקה, והשכנה לא פתחה.

אשתי לא הרפתה. היא הייתה אובדת עצות לחלוטין. התינוק החליף צבעים, הוא האדים והכחיל והחוויר. הקולות שהשמיע הלכו ונהיו מחרידים יותר ויותר. היא כבר פחדה מהגרוע מכול.

סוף סוף, אחרי רגעים ארוכים כנצח פתחה השכנה את הדלת. זו ידעה מיד מה לעשות. היא לקחה את התינוק, הפכה אותו על הבטן ולחצה על גבו בין השכמות. ברוך ד', הפעולה הזו הצילה את חייו, ומפני נפליטה קליפה של פיסטוק.

התינוק עדיין היה חיור מאוד, לבן כמו קיר, אבל חזר לנשום. הוא ניצל ברגע האחרון.

אני שומע את הסיפור, נבהל ומתרגש, ומשתתף בכל ליבי באירוע הקשה. לא פשוט בכלל להיות לבד במצב כזה, ובוודאי שחר נשים צדקניות, המצפות לבעליהן שישובו מבית המדרש, שמור לה לעולמי עד.

פתאום מתנוצצת בי הבנה. "מתי היה כל הסיפור הזה?" אני שואל, "מתי השכנה פתחה לך את הדלת?"

כיוון שבאותן דקות אימה נעו עיניה כל העת בין פניו של התינוק לבין השעון שעל ידה, היא ידעה לומר לי בבירור: "בשעה ארבע ועשרים!"

ארבע ועשרים!!!

אז, באותה שעה, לא ידעתי עד כמה הרגעים האלו גורליים, ושהניסיון נשלח לי משמיים כדי להציל את הבן שלי! אין לי ספק שהעמידה שלי בניסיון החזירה לי אותו!

שתיקה אחת הצילה עולם מלא.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבמה המרכזית לשיחות תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת עלוני 'השגחה פרטית', שלום וברכה!

לפני זמן לא רב אירע מקרה קשה מאוד אצל אחת המשפחות החשובות באזורנו. כל בני החבורה דנו ודשו במה עליהם להתחזק, כל אנשי השכונה, איש-איש בתורו, ניסו להציע מה צריך לתקן ומה צריך לשנות. לב כולם לאביהם שבשמיים, ללא ספק. אך דווקא מפי האב השכול שמעתי את המענה ההולם ביותר:

"הקב"ה רוצה את זה גופא, שנתחזק באמונה יותר ויותר, שנאמין בו באמת ושנבטח בו שכל מה שהוא עושה הוא עושה רק טוב!"

אמת, צריך לפשפש במעשים ולתקן, אבל המעשה מוכיח מתוכו שהקב"ה בוחן את אמונתנו ובודק את לבבנו אליו, האם אנו מאמינים בו בכל לב רק כשהוא מחלק סוכריות והכול זורם על מי מנוחות, או גם כשהוא מסתתר ונעלם מנגד עינינו.

כאשר קורה מאורע קשה ח"ו, הקב"ה מבקש בזה מבניו להגביר את עוצם אמונתם. לא רק ממי שיד ד' הייתה בו בפועל, כי אם גם מכל הסובבים הכואבים והתמהים על מה עשה ד' ככה,

דורש עתה הקב"ה להביע ביתר שאת את חוזק ביטחונם בו, הטוב והמיטיב. עלינו לעמוד על דעתנו בתוקף כי כל מעשינו ומקרינו בעולם אין בהם שום טבע ומנהגו של עולם, רק הכול הוא השגחתו הפרטית יתברך על כל נברא ונברא.

אנו נמצאים בתקופה קשה בכלל ופרט, אבל היא גופא המצווה שהזמן גרמא - אמונה ושוב אמונה. דווקא בזמן זה יש להגביר אמונה ולומר - כל אדם לעצמו וכל אב לבניו ובתוך ביתו - בקול צלול וברור לאוזני כל סביבתו, כי זוהי האמת היחידה ואין עוד. ובה נעלה ריח ניחוח לפניו יתברך שמו.

יתתי להם למפעל העולמי 'השגחה פרטית', אשר כמה שנים מזכים את בני ישראל בגיליונותיהם הנפלאים ובשיעורים המיוחדים, ומלבים את גזלת האמונה שבליבות אישי ישראל להיות שלהבת בוערת שמאירה את הדרך בכל עת ובכל שעה. חזקו ואמצו, כה לחי.

בברכה,

חיים שטיין ממודיעין עילית

כשר וישר

מספר נחמן שפירא מצפת:

פעם כשנה או בשנתיים אנחנו חוגגים שבת משפחתית במירון, עם כל המשפחה המרחבת.

בשבת האחרונה שוב זכינו לשבות במירון, בצל הציון של רשב"י.

אין כמו האוירה המרוממת של שבת-מירון. בכל אפן, ככה אני מרגיש...

במוצאי שבת, לפני שיצאנו חזרה הביתה מלאים בחוויות רחוקות שבתיות ומסעירות, עלינו שוב לציון.

בחצר האחורית של הציון היתה משפחה שערכה 'חלאקה' לילד. הם ערכו שלחן עם כבוד, ואמרו שכלם יכולים לקחת.

נגשתי ולקחתי לי פרוסת עוגה. רגע לפני שברכתי והכנסתי את העוגה לפה, עצרתי. "הי, אולי זה לא בהכשר שלנו?" חשבת. התגברתי והנחתי אותה על השלחן.

באותה שנה שמעתי את דוד שלי מקריז: "העוגות בהכשר בד' א' העדה החרדית!"

הוא ראה בצד את הקרטון שממנו הוצאו העוגות, ובדק את העניין.

הרגשתי שאמרו את זה ממך בשבילי - ובדיוק ברגע המתאים!

תודה לד'!

על גלגלים

מספר שימי מרגלית מקרית גת:

לפני מספר שבועות זכינו לשבות במירון, להתעלות אצל רבי שמעון, במקום שבו מתנגנות תדיר המלים: 'מי מטהר אתכם - אביכם שבשמים'...

קשה לתאר כמה מיחד זה היה.

במוצאי השבת המרוממת, לאחר ההבדלה, התארגנו לנסיעה חזור.

פתאום אחי שאל אותי: "איפה הקורקינט שלך?"

אח, זו היתה נחיתה... שכחתי לגמרי!

אכן, הבאנו אתנו מהבית את הקורקינט שלי, ובערב שבת רכבתי עליו בדירה לציון. ומאז - לא זכרתי ממנו ולא נגעתי בו...

כשעלינו שוב לציון כדי להפרד - חפשתי אותו בכל פנה, אך לא מצאתי.

"שימי, שים לב, בעוד חמש דקות יוצאים להסעה!" לחש לי אח שלי.

לחץ ומבהל כלי נגשתי אל הקבר ובכיתי: אגא ד', עזר לי בזכות רבי שמעון, שאמצא את הקורקינט מהר!

לאחר התפלה הרגשתי מאושש יותר. עשיתי סיבוב נוסף בכל האזור, ולפתע גליתי אותו - הקורקינט שלי עמד שם, מחכה לי.

מחר זה לא מאחר

מספר עמרם רוטמן מביתר:

יום אחד היינו אמורים, כל בני המשפחה, להצפין מירונה.

כך היה מתוכנן, וכבר סדרנו את כל מה שצריך עבור הנסיעה. אמא שלי אפלו בטלה איזו תכנית אחרת שהיתה אמורה להיות לה באותו יום.

ערב קודם הנסיעה, כבר ארזנו תיקים בהתרגשות.

ופתאום - בבקרה אבא ואמא שלי נאלצו לשנות את התכנית ברגע האחרון. התברר שאי אפשר לנסע היום, ובהחלטה מהירה הם הודיעו שדוחים את הנסיעה מהיום למחר.

לא משנה מהו הסבות - מה שבטוח, שכלנו התאכזבנו כל כך!

בתוכי חששתי שאם דוחים, אולי זה ידחה עוד ועוד עד שבסוף לא יצא לפעל כלל...

רק אחר כך ראינו כמה חסד היה טמון בדחיה הזאת:

קדם כל התיקים כבר עמדו מארגנים, והכל חכה רק יום אחד.

שנית, בחסדי שמים יום המחר היה פנוי לכלם, ולא היינו צריכים להמתין עוד תקופה ארוכה לנסיעה המיוחלת.

ילדים יקרים!
בכל יום עולה תוכן חדש עבורכם:
בשעה ארבע עולים סיפורים שלכם הילדים,
ובשעה חמש עולה סיפור בהמשכים.
קו השגחה פרטית לילדים: 02-3011901

החדשות פונת

ילד יקר! ראתה השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת הטופה) והקלט את הסיפור שלך.

טיסה משגחת

פרק 1 מתוך 4

הספור מספר על ידי ר' אהרן סטאל מירושלים, שהיה עד לספור זה:

לשבת, ילדים!
לשבת הרגע!
לשבת, ילדים!
לשבת הרגע!

נסעים לחתונה של דוד יצחק מאיר!
נסעים לחתונה של דוד יצחק מאיר!

בשדה התעופה ברומא

למה הגוי הזה
כל כך בועט?
העינים שלו נרא
מפחידות!

הצפה נשכחו!
היהודים האלו אינם
יושבים בנדרשו!

למה לא נסענו בטיסה ישירה ללונדון?

נראה נשמימי וליר
מתקשים לשבת זיקה
אחת במקום בשוקט...

גם לי הפראה שלכם
דוקר בעינים... איני מסגל
לראותם כל כך עלזים!

בשול המצב הבטחוני, הטיסות
הישירות מנתב"א ללונדון עולות
מחיר מפקע. ברוך ד' שגלינו שיט
אפשרות לטוס בטיסה זולה יותר,
עם חנית בינים ברומא...

מה הפלא? הם כבר עיפים וחסרי
סבלנות, אחרי שעות של טיסה
מארץ ישראל ועד רומא. ובעת
עוד המטוס מתעבב...

אני נציג של חברת התעופה. בשול תלונה על
התנהגות חסרת רסן של שני ילדיך הקטנים,
אין להם ולמלאה שלכם רשות להמשיך לטוס
ללונדון!

אני חיב להשביט את
שליחתם, חיבי!

אנו מבטיחים לך דאג
שהשנים ישובו בשוקט
כל הטיסה, רק תן לנו
לטוס הלאה לחתונה!

אוי, לא! אחי הצעיר
מתחמן בלונדון
בעוד מספר שעות!

אנו נשתדל להעסיק אותם
בדי שלא יפריעו

מזכה הרבים הרב י. יפת שליט"א, מפיץ ההשגחה ברחבי נס ציונה, מספר:

קצת לפני ראש השנה תשפ"ו, הקול שלי החל להיחלש מיום ליום. הרב פירר הפנה אותנו לרופא בכיר בתל אביב. בדיקה מהירה גילתה ממצא בגרון - 'פוליפ'. השבח לה, הממצא היה שפיר ולא מסוכן. הרופא הפנה לקלינאי תקשורת, תוך שהוא מבהיר בבטחה: "עוד כחודש אתה מגיע לניתוח, לא משאירים פוליפ בגרון, ואין סיכוי בעולם שפוליפ כזה ייעלם מאליו..."

מרוב שאני קורא את העלונים שלכם, אני דווקא יצאתי ברוח הפוכה: עושים הכל, רק לא ניתוח!... פתחתי בהשתדלות גשמית, ובעיקר בהרבה מאד תפילות וקבלות מצד כל בני המשפחה. היעד היה ברור לכולם: הצרידות תיעלם, ולפוליפ לא יהיה זכר. וזה באמת היה נשמע הזוי באותה תקופה...

כך משכנו עד חג החנוכה. לרופא לא רציתי לחזור, ובזאת חנוכה ניגשנו לרופא נוסף, אך גם הוא היה החלטי ונחוש: "אתה חייב ניתוח! פוליפ כזה לא נעלם מאליו!" ואני בשלי - סמוך ובטוח הייתי באמונה פשוטה בכח התפילה. לא התייאשתי...

בהשגחה עליונה, פגשתי אז בדידים שהציעו לי מנסיונם דרכים טבעיות שניסו בעבר והועילו, והנס לא אחר מלבוא - כשבוע וחצי אחרי 'זאת חנוכה' קולי חזר להישמע כבתחילה. כאן העזתי כבר לחזור לרופא הראשון... קבענו תור, הרופא התחיל במסע חיפושים נרחב במעלה הגרון, ולנוכח הממצאים שלא נמצאו, לא נשאר לו כי אם להפטיר: קרה לך נס! לא היה לי דבר כזה!

אנו סמוכים ובטוחים שזכות הפצת העלון היקר שלכם עמדה לנו! תודה להשם! שנזכה תמיד לראות את הטוב ורק להודות!

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים? שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300-11-30 בשלוחה 9/9

× המקום: נס ציונה

× נקודת החלוקה: כולל 'מאורות הרש"ש' במרכזה של נס ציונה

כפנינת חן בלתי נפרדת מנופה של נס ציונה, עומד הכולל על מכונו. התנועה בו זורמת ושוקקת בכל ימי השבוע, וגם בשבת(!). הכולל מהווה מגדלור של תורה ואמונה לכל האזור. משפחה יקרה שעקרה מבני ברק - לאחר שזכו להשיא את צאציהם - בכדי להפיץ את אור ה' לעם שבשדות. היא זו שעומדת ונמצאת כאן מאחורי הפעילות המבורכת, יחד עם עוד שליחים נאמנים של ההשגחה העליונה.

איך לא, עלוני השגחה פרטית מהווים כאן חלק בלתי נפרד מהווי המקום, אבן בודהקת בכתר הפעילות. מידי שבוע תונח כאן בחן ובנועם חבילת עלונים נוצצים, מדיפי ניחוח 'טרי מהדפוס', באי המקום לא מוותרים, ובזה אחר זה ניגשים ומביאים אל בתיהם את הברכה ואת האמונה.

יהלום בפני עצמו מהווה הפעילות המיוחדת השוקקת בהיכל הכולל פעמיים בשבוע. בני נוער מכל האיזור מתאספים לשעות של התעלות והתקרבות לה', מתוך השתוקקות וערגה לאבא שבשמיים. גם הם כמובן לא יוותרו, עיניהם רצות בשקיקה על המדורים השונים, תלמים ניטעים בלבבות הרכים, והנפש מתמלאת במטענים יקרים של אמונה וחזוק.

אין ספק, עוד יהלום נוצץ ומבהיק בכתר הפצת אמונת אומן לעם האמונה.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

לרכישת מנוי הפצה חייגו:

***6176**
שלוחה 4

או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת

הבטחת ר' שמעון בר יוחאי

התנא האלוף רשב"י מנטיח מפורשות בזה"ק (פר' חרומה קכח ע"ב)

שהנזכה את הרבים מקבל מפתחות של 70 אוצרות!!!

לקראת ל"ג בעומר מצטרפים למניינים המפיצים את העלון - וזוכים לכל הברכות

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים! התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

× לענ"נ משה בן ישראל ת.נ.צ.ב.ה נפטר בהילולת רבי שמעון בר יוחאי תשפ"א

× הדסה מושא בת שושנה שיזכו יחד עם כל עמ"י לחיות עם אמונה וביטחון בה' בכל מצב ולעשות את התפקידים בעולם בשלמות ובשמחה הם ובני ביתם מתוך שלום בית בריאות בגו"נ פרנסה ברווח דירה טובה ושלווה וס"ד לאורך ימים טובים

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם